

de Rechtspraak

Rechtbank Noord-Holland

[] AANTEKENEN [] PER POST [] PER FAX [] EMAIL

Stichting Kernwaarden Texel
Klif 21
1797 AK Den Hoorn

Bestuursrecht Algemeen
en Belasting

bezoekadres
Simon de Vrieshof 1
2019 HA Haarlem

correspondentieadres
Postbus 1621
2003 BR Haarlem

t (088) 361 11 75 Bestuurszaken
t (088) 361 11 78 Belastingzaken
f (088) 361 01 32 (Bestuursrecht)
f (088) 361 01 28 (Belasting)
www.rechtspraak.nl

Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden. Wilt u
slechts één zaak in uw brief
behandelen.

datum 30 juni 2021
onderdeel Zittingsfase bestuur Alkmaar
contactpersoon dhr J. Post
doorkiesnummer (088) 361 11 75
ons kenmerk zaaknummers HAA 20 / 856, 20 / 857 & 20 / 858 WABOA JOC1
uw kenmerk
bijlage(n)
faxnummer afdeling (088) 361 01 32/34
onderwerp De beroepen van Stichting Kernwaarden Texel te Den Hoorn

Geachte heer/mevrouw,

Over de beroepen met zaaknummers HAA 20 / 856, 20 / 857 & 20 / 858 WABOA JOC1 deel ik u het volgende mee.

De rechtbank heeft uitspraak gedaan. Ik stuur u een kopie van de uitspraak. Indien in deze uitspraak wordt verwezen naar een uitspraak met een ECLI-nummer, is de tekst van de betreffende uitspraak onder dat nummer gepubliceerd op www.rechtspraak.nl.

Tegen deze uitspraak staat voor een belanghebbende en het bestuursorgaan hoger beroep open. Dit dient te worden ingesteld **binnen zes weken** na de datum van verzending van deze uitspraak door een beroepschrift en een kopie van deze uitspraak te zenden aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag. In uw beroepschrift moet u vermelden waarom u het niet eens bent met de uitspraak. U kunt ook digitaal hoger beroep instellen bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State. Kijk op www.raadvanstate.nl voor meer informatie over het indienen van digitaal beroep.

Als u naar aanleiding van deze brief vragen hebt, kunt u contact opnemen met de administratie van de rechtbank op het hierboven vermelde doorkiesnummer.

Als u de rechtbank belt of schrijft, verzoek ik u het zaaknummer te vermelden.

Hoogachtend,

de griffier

uitspraak

RECHTBANK NOORD-HOLLAND

Zittingsplaats Haarlem

Bestuursrecht

zaaknummers: HAA 20/856, 20/857 en 20/858

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 29 juni 2021 in de zaken tussen

Stichting Kernwaarden Texel,

P. Hendriks,

L.C. Kikkert,

allen te Den Hoorn,

eisers,

en

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Texel, verweerder
(gemachtigde: C.H. Witte).

Procesverloop

In het besluit van 30 augustus 2019 (primair besluit) heeft verweerder aan Hoogheemraadschap Hollands Noorderkwartier omgevingsvergunning verleend voor het plaatsen van het kunstwerk 'In Veilige Handen' in het duingebied tussen de Teso haven en het Nioz, aan de Zuider Haaks – Landsdiep in Den Hoorn.

In de besluiten van 9 januari 2020 (de bestreden besluiten) heeft verweerder P. Hendriks en L.C. Kikkert in hun bezwaren niet-ontvankelijk verklaard en het bezwaar van de stichting Kernwaarden Texel (de stichting) tegen het primaire besluit ongegrond verklaard.

Eisers hebben tegen de bestreden besluiten beroep ingesteld. Het beroep van de stichting is geregistreerd onder nummer HAA 20/856, het beroep van P. Hendriks onder nummer HAA 20/857 en het beroep van L.C. Kikkert onder nummer HAA 20/858.

Verweerder heeft in elk beroep afzonderlijk een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 13 april 2021. Voor de stichting zijn verschenen C. Boon en S. Oosterhuis. Ook zijn verschenen P. Hendriks (hierna ook: Hendriks), vergezeld van zijn echtgenote, en L.C. Kikkert (hierna ook: Kikkert). Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1.1 Hoogheemraadschap Hollands Noorderkwartier (HHNK) wil een kunstwerk met de naam 'In Veilige Handen' realiseren op Texel, in het duingebied tussen de Teso haven en

het Nioz, aan de Zuider Haaks – Landsdiep in Den Hoorn. Voor dit gebied geldt het bestemmingsplan 't Horntje. Op de beoogde locatie van het bouwwerk rust de bestemming 'Water-Waterstaat', met dubbelbestemming 'Waterstaat-Waterkering' en gebiedsaanduiding 'vrijwaringszone – dijk of duin'.

1.2 Op 18 juni 2019 heeft HHNK bij verweerder een omgevingsvergunning aangevraagd voor de realisatie van het kunstwerk. In het primaire besluit heeft verweerder omgevingsvergunning verleend voor de activiteit 'bouwen'.

1.3 Tegen het primaire besluit zijn verschillende bezwaarschriften ingediend, waaronder door eisers.

2. De bestreden besluiten gaan – samengevat – over het volgende. Het is onwaarschijnlijk dat Hendriks en Kikkert feitelijke gevolgen van enige betekenis zullen ondervinden van het kunstwerk. Daarom zijn zij niet-ontvankelijk in hun bezwaren. Verder geldt dat het kunstwerk past binnen de bestemming 'Water-Waterstaat'. Het draagt bij aan het behoud van de cultuurhistorische waarden van de waterkering. Met de vergunning wordt afgeweken van de dubbelbestemming 'Waterstaat-Waterkering' en de 'vrijwaringszone – dijk of duin'. Er wordt voldaan aan de regels die het bestemmingsplan geeft om gebruik te maken van de daarin genoemde afwijkingsbevoegdheid. In de omgevingsvergunning is verzuimd om ook vergunning te verlenen voor de activiteit 'handelen in strijd met regels ruimtelijke ordening'. Dit wordt in de beslissing op bezwaar hersteld door de vergunning ook voor die activiteit te verlenen.

3. Eisers hebben beroep ingesteld op gronden die hierna, voor zover voor de beslissing van belang, aan de orde komen.

de beroepen van Hendriks en Kikkert

4.1 De beroepen van Hendriks en Kikkert gaan over de vraag of zij wel of niet belanghebbenden zijn bij het primaire besluit. Belanghebbende is degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken. Dat staat in artikel 1:2, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). In de rechtspraak is het begrip 'belanghebbende' verder ingevuld. Het uitgangspunt is dat degene die rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervindt van een activiteit die het besluit - zoals een bestemmingsplan of een vergunning - toestaat, in beginsel belanghebbende is bij dat besluit. Het moet daarbij dan wel gaan om gevolgen van enige betekenis. Als de gevolgen van de activiteit voor de woon-, leef-, of bedrijfssituatie van betrokkene zo gering zijn dat een persoonlijk belang bij het besluit ontbreekt, kan niet gezegd worden dat het gaat om gevolgen van enige betekenis. Daarbij wordt gekeken naar de factoren afstand tot, zicht op, planologische uitstraling van en milieugevolgen (o.a. geur, geluid, licht, trilling, emissie, risico) van de activiteit die het besluit toestaat, waarbij die factoren zo nodig in onderlinge samenhang worden gezien. Ook aard, intensiteit en frequentie van de feitelijke gevolgen kunnen van belang zijn¹.

4.2 Bij zowel Hendriks als Kikkert gaat het vooral om de factor 'zicht'. Hiervoor geldt in zijn algemeenheid dat het enkele feit dat het bouwwerk zichtbaar is vanaf bijvoorbeeld de percelen Hendriks en Kikkert niet voldoende is voor het oordeel dat hun belangen

¹ Zie bijvoorbeeld ECLI:NL:RVS:2018:616

rechtstreeks zijn betrokken bij het besluit tot vergunningverlening. Gekeken moet worden of het van invloed is op het woon- en leefklimaat. Ook speelt de ruimtelijke uitstraling een rol².

4.3 Vast staat dat vanuit het buurtschap waar Hendriks en Kikkert wonen, zicht bestaat op de locatie waar het kunstwerk moet komen. Hendriks woont op ongeveer 280 meter van de locatie. Op de zitting is gebleken dat hij vanaf zijn perceel zicht zal hebben op het kunstwerk. Kikkert woont op ongeveer 220 meter van de locatie. Ook hij zal vanaf de nabijheid van zijn woning zicht hebben op het kunstwerk. Vast staat dat het kunstwerk zelf ongeveer 15 meter hoog is en dat de locatie zich op een duintop van 8,60 meter hoogte bevindt. Gelet op de afmeting van het kunstwerk en de hoogte van de locatie waarop het is gepland, is aannemelijk dat het kunstwerk vanuit een groot gebied zichtbaar zal zijn en een aanzienlijke ruimtelijke impact zal hebben. Gevolgen van enige betekenis zijn waarschijnlijk dan ook op grotere afstand, ter plaatse van de percelen van Hendriks en Kikkert, merkbaar. De rechtbank is daarom van oordeel dat zowel Hendriks en Kikkert als belanghebbende moet worden gezien. Verweerder heeft de bezwaren van Hendriks en Kikkert dan ook ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

het beroep van de stichting

5.1 In artikel 12.1 van het bestemmingsplan staat dat de voor “Water-Waterstaat” aangewezen gronden onder meer bestemd zijn voor a) werken ten behoeve van de primaire waterkering en b) het behoud van de landschappelijke en cultuurhistorische waarden van de waterkering. In het bestreden besluit heeft verweerder gezegd dat het kunstwerk past binnen die bestemming, omdat het bijdraagt aan het behoud van de cultuurhistorische waarden van de waterkering. De stichting voert aan dat het kunstwerk niet past binnen deze bestemming.

5.2 Voor de vraag of het kunstwerk een werk is ten behoeve van de primaire waterkering, zoals bedoeld in artikel 12.1. onder a van het bestemmingsplan, stelt verweerder dat het kunstwerk niet los kan worden gezien van het project waar het betrekking op heeft. Volgens verweerder is het kunstwerk bedoeld als afronding van het versterkingsproject en past het daarom binnen deze bestemmingsomschrijving. Op de zitting heeft verweerder daaraan toegevoegd dat het kunstwerk moet worden gezien als een onlosmakelijk onderdeel van het versterkingsproject.

De rechtbank is van oordeel dat het kunstwerk in redelijkheid niet als onderdeel van de waterkering kan worden gezien. Het versterkingsproject waar verweerder op doelt, is de dijkversterking van de Waddenzee op Texel in de periode 2016-2019. De locatie van het kunstwerk is voorzien in de duinen en valt daarmee buiten het gebied van de dijkversterking. Weliswaar is aannemelijk dat het kunstwerk is bedoeld als afronding van het versterkingsproject, maar dat maakt het kunstwerk – mede gelet op de afmetingen daarvan - nog geen (ondergeschikt) onderdeel van het project en ook geen werk ten behoeve van de primaire waterkering zoals bedoeld in het bestemmingsplan.

5.3 Dat het kunstwerk geen landschappelijke waarde heeft, staat tussen partijen wel vast. De stichting stelt zich op het standpunt dat het kunstwerk ook niet bijdraagt aan het behoud van de cultuurhistorische waarde van de waterkering, zoals bedoeld in artikel 12.1. onder b van het bestemmingsplan. Ook de plaatsing in de duinen maakt volgens de stichting niet dat er een cultuurhistorische relatie kan zijn.

De rechtbank stelt voorop dat onder ‘cultuurhistorische waarden’ moet worden begrepen

² Zie bijvoorbeeld ECLI:NL:RVS:2018:254

“de waarde, die wordt toegekend aan een gebied of bouwwerk op basis van de ter plaatse bestaande cultuurhistorische elementen: historische (steden)bouw, bovengrondse monumentenzorg, archeologische waarden, cultuurlandschap en historische geografie (landschappelijke elementen die het gevolg zijn van menselijk handelen in het verleden, zoals bijvoorbeeld verkavelings-, beplantings en wegenpatronen)”. Dit staat in artikel 1.38 van het bestemmingsplan.

Over de plaatsing in de duinen betoogt verweerder dat dit zorgt voor zichtbaarheid van het kunstwerk. Die duinen maken deel uit van de waterkering. Met kunstmatige duinen is in de buurt van 't Horntje een 'zanddijk' gecreëerd die in feite gezorgd heeft voor een buitendijks duinlandschap. Volgens verweerder is daarom sprake van een cultuurhistorische relatie. De aanwezigheid van een cultuurhistorische relatie is naar het oordeel van de rechtbank iets anders dan bijdragen aan het behoud van cultuurhistorische waarden, zoals opgenomen in de omschrijving in het bestemmingsplan. Op de zitting heeft verweerder verklaard dat de dijkversterking voor de historie een bepaalde waarde gaat hebben en dat het kunstwerk de start van die waarde markeert. De definitie in het bestemmingsplan gaat echter uit van een zekere cultuurhistorische elementen die al aanwezig zijn. De uitleg die verweerder op zitting heeft gegeven, past daar niet bij. De beroepsgrond van de stichting slaagt

5.4 Het voorgaande leidt de rechtbank tot de conclusie dat het kunstwerk niet past binnen de bestemming 'Water-Waterstaat', zoals omschreven in artikel 12.1 van het bestemmingsplan. Alleen al hierom kan het bestreden besluit niet in stand blijven.

conclusie

6. De beroepen zijn gegrond. De rechtbank vernietigt de bestreden besluiten. Verweerder moet alsnog een inhoudelijke beslissing nemen op de bezwaren van Hendriks en Kikkert en moet ook opnieuw beslissen op het bezwaar van de stichting. Daarbij moet verweerder (opnieuw) onderzoeken of voor het kunstwerk in afwijking van (onder meer artikel 12.1 van) het bestemmingsplan omgevingsvergunning kan worden verleend. De uitkomst van die heroverweging is op dit moment nog ongewis. In deze omstandigheden ziet de rechtbank geen mogelijkheid om een bestuurlijke lus toe te passen of om zelf in de zaken te voorzien. Verweerder moet opnieuw op de bezwaren beslissen, met inachtneming van deze uitspraak. De rechtbank stelt hiervoor een termijn van zes weken.

griffierecht en proceskosten

7.1 Omdat de rechtbank het beroep gegrond verklaart, moet verweerder het griffierecht vergoeden dat eisers hebben betaald. Voor Hendriks en Kikkert is dat € 178,- per persoon. Voor de stichting is dat € 354,-.

7.2 De rechtbank veroordeelt verweerder daarnaast in de door Hendriks gemaakte proceskosten. Hij maakt aanspraak op een vergoeding per gereisde kilometer en op parkeergeld. Op basis van het Besluit proceskosten bestuursrecht wordt de hoogte van de te vergoeden reiskosten bepaald op uitsluitend de reiskosten openbaar vervoer, laagste tarieven. De rechtbank ziet geen reden om daarvan af te wijken en kent daarom een vergoeding toe van € 37,78 (reiskosten openbaar vervoer, tweede klasse).

7.3 Vergoeding van proceskosten die Kikkert heeft gemaakt, behalve het griffierecht, is niet aan de orde. De reden daarvan is dat hij niet heeft toegelicht en onderbouwd dat hij verletkosten tot het gevraagde bedrag heeft gemaakt.

7.4 Ook de stichting maakt aanspraak op vergoeding van proceskosten. Uit het formulier proceskosten blijkt dat het gaat om reis- en verblijfkosten. De rechtbank kent die vergoeding toe, tot het gevraagde bedrag van € 38,50 (reiskosten openbaar vervoer, tweede klasse).

Beslissing

De rechtbank:

verklaart de beroepen gegrond;

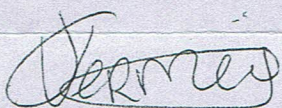
- vernietigt de bestreden besluiten;

- draagt verweerder op binnen zes weken na de dag van verzending van deze uitspraak nieuwe beslissingen op de bezwaren te nemen, met inachtneming van deze uitspraak;

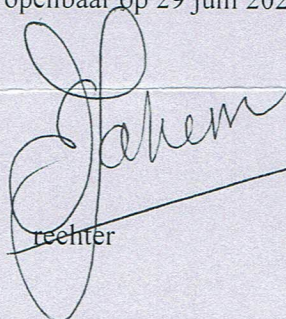
- draagt verweerder op het betaalde griffierecht aan eisers te vergoeden, te weten € 178,- aan P. Hendriks, € 178,- aan L.C. Kikkert en € 354,- aan de stichting;

- veroordeelt verweerder in de proceskosten, aan de kant van P. Hendriks begroot op € 37,78 en aan de kant van de stichting begroot op € 38,50.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E. Jochem, rechter, in aanwezigheid van mr. F. Vermeij, griffier. De uitspraak is uitgesproken in het openbaar op 29 juni 2021.

griffier

rechter

Een afschrift van deze uitspraak is verzonden aan partijen op:

30 JUN 2021

Bent u het niet eens met deze uitspraak?

Als u het niet eens bent met deze uitspraak, kunt u een brief sturen naar de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State waarin u uitlegt waarom u het er niet mee eens bent. Dit heet een beroepschrift. U moet dit beroepschrift indienen binnen 6 weken na de dag waarop deze uitspraak is verzonden. U ziet deze datum hierboven.

Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de Rechtbank
Noord-Holland

